

Hồi 2

Mỹ Nhân Gây Họa

Thạch Tú quần quít bên Hoàng Phủ Sơn không rời, bên hài tử là con chó khoang nhỏ chạy tung tăng cũng vui thích như chủ nhân bé nhỏ của nó.

Cậu bé chưa bao giờ được đi xa. Nay đã bảy tuổi mới được lần đầu rời khỏi mái nhà trong núi.

Hoàng Phủ Sơn không khỏi lo lắng vì nếu hiểu rằng nếu phát hiện Thạch Tú đã biến mất, tất cả hai vợ chồng cuống cuống bỏ đi tìm.

Và giữa rừng hoang núi thẳm như vậy thì biết tìm đâu?

Nhưng trên thực tế phu thê Thạch Trang không có cơ hội để đi tìm Thạch Tú.

Trái lại không có Thạch Tú ở nhà, hai người như trút được gánh nặng, bởi vì trong lúc này trong gian nhà tranh có mấy người khách không mời.

Khách không mời hầu hết đều quen mặt.

Trong năm người thì ngoài một vị trẻ tuổi bận y phục bằng lụa xanh, bốn người còn lại đối với Thạch Trang không lạ lẫm gì, gồm bốn tên ma cô ở Bạch Mã trấn là Mã Thông Thiên, Đinh Bất Hối và hai tên đại hán bận khinh trang, lưng đeo đao to bản.

Khiếu Thiên Ưng Đinh Bất Hối dẫn đầu cả bọn sấn sổ bước vào sân lớn tiếng:

- Tiểu tử Thạch Trang đâu?

Thạch Trang bước ngay ra cửa đối diện với khách, Thủy Tiên cũng bước ra đứng sau tấm thân yếm võ của chồng.

Đinh Bất Hối chỉ tay vào Thạch Trang hỏi:

- Tên họ Thạch kia, tại sao ngươi không đến Bạch Mã trấn?

Thạch Trang chưa đáp, lướt mắt nhìn qua năm vị khách, đặc biệt dừng lại hơi lâu ở hán tử trẻ tuổi bận áo lụa xanh, chùng như đã gặp ở đâu nhưng không nhớ ra được.

Cuối cùng mới quay lại Đinh Bất Hối nói:

- Đó là việc của ta không liên quan đến các ngươi, trái lại ta muốn thỉnh giáo các ngươi đến đây làm gì?

Thủy Tiên cũng không có vẻ gì sợ hãi, chen vào:

- Các ngươi đừng có thể đồng thượng môn khinh khi người ta như thế!

Tên hán tử trẻ tuổi há hốc mồm nhìn không chớp vào khuôn mặt diễm lệ và tấm thân nõn nà của thiếu phụ trẻ.

Đinh Bất Hối buông tiếng cười độc địa nói:

- Ngươi sai trợ thủ đến Bạch Mã trấn chứ gì? Hắc hắc... Hắc không trở lại nữa đâu, vĩnh viễn không trở về nữa, hớ hớ...

Dã Hồi Tử Mã Thông Thiên tiếp:

- Có Vương Tổng quản hầu giá, tên tiểu tử đó nhất định sẽ bị phân thân làm trăm mảnh!

Thạch Trang tức giận quát lên:

- Các ngươi muốn gì?

Đinh Bất Hối cười gằn đáp:

- Tiểu tử ngươi thật tinh ranh như cáo, không chịu để mắc câu! Bây giờ chúng ta đến đây, ngươi còn gì để nói?

Mã Thông Thiên phụ họa:

- Lấy đao ra tên họ Thạch kia!

Thạch Trang đánh giọng hỏi:

- Có phải các ngươi rắp tâm dồn ép chỉ vì ta không nhận lời thay các ngươi lên tỉnh thành không?

- Hô hô... đó chỉ là cái cớ để thịt ngươi thôi! Bây giờ cho ngươi biết cũng không hại gì, hô hô...

Cái đó mới thật bất ngờ đối với Thạch Trang. Y đã ẩn thân trong thâm sơn tuyệt cốc, ẩn lánh chuyện đời, thế mà vẫn còn có kẻ muốn cướp tính mạng!

Thạch Trang lùi lại đẩy mạnh Thủy Tiên vào nhà, quát hỏi:

- Vì sao? Vì lý do gì mà các người giữ thủ đoạn đê hèn như vậy?

Tên trẻ tuổi bạn áo lụa xanh chột cười đều giả nói:

- Tên họ Thạch! Người là kẻ nhẫn tâm không biết thương hoa tiếc ngọc, sao nữ đưa một mỹ nhân kiều diễm như thế giấu vào trong hang sâu núi thẳm như vậy?

Thủy Tiên gào lên:

- Đồ càn rỡ vô sỉ...

Thanh y nhân trẻ tuổi không chút mất lòng, còn cười lên hô hô:

- Các người xem kìa! Mỹ nhân càng giận càng đáng yêu!

Thạch Trang trợn mắt nói:

- Ta hiểu ra rồi! Thì ra các người gây sự nguyên nhân là do vợ ta! Đúng là một bầy thú vật!

Rồi bỗng chụp cây đòn gánh dựng trên tường định phang vào đầu thanh y nhân.

Tên này không coi chiếc đòn gánh vào đâu, chỉ hơi quay người dùng bao kiếm đẩy ngược lên đã khiến Thạch Trang lạng quạng lọt vào giữa bốn người Đinh Bất Hối.

Thanh y nhân trẻ tuổi cười nói:

- Dành hẳn cho các người đó! Hay nói cách khác nữ nhân trong phòng là phần ta.

Rồi sải bước vào phòng.

Thủy Tiên quát lên:

- Cút đi!

Chỉ nghe tiếng cười hô hô đậm dật của tên trẻ tuổi đáp lại.

Thạch Trang như đã phát điên, mắt đỏ ngầu, tay cầm chặt chiếc đòn gánh như con dã thú phang bạt mạng vào bốn tên cuồng địch vây quanh.

Với khí thế của con dã thú bị dồn nén đến đường cùng, Thạch Trang tay đánh chân đá loạn cả lên khiến cả bốn tên chưa dám xông vào đều lùi cả lại.

Tuy vậy chúng hiểu rằng đó là hành động tuyệt vọng của một sinh vật trước lúc chết.

Đinh Bất Hối cười thâm độc:

- Tên họ Thạch kia! Người cứ việc đánh cho hả giận, phát tiết hết đi! Nếu ta ở vào địa vị người cũng phải liều mạng thế thôi! Dù sao hôm nay nhất định người phải chết!

Mã Thông Thiên góp thêm:

- Người ta nói nữ nhân là mầm họa không sai! Ai bảo người lấy vợ đẹp như hoa ấy làm gì để rước họa vào thân?

Hai tên đại hán khác cười vang tán thưởng.

Thạch Trang càng sôi sục căm thù, bộ mặt đen hóa thành xanh tái ngấm vận lực vào chiếc đòn gánh chỉ thẳng tới Đinh Bất Hối nhưng đột ngột giật lùi thật mạnh.

Lúc này một tên đại hán phía sau Thạch Trang vung đao định chém vào sườn đối thủ, bất ngờ bị chiếc đòn gánh thúc mạnh trúng bụng.

Chỉ nghe bịch một tiếng khô khốc, tên hán tử ngã ngựa ra đập đầu vào một phiến đá.

Bấy giờ Đinh Bất Hối cũng phóng đao đâm tới nhưng bị chiếc đòn gánh gạt ngược lên đành phải rút về, cười nói:

- Lợi hại thật!

Thạch Trang vừa đánh vừa lùi vào nhà nhưng bị Dã Hồi Tử Mã Thông Thiên vung đao chặn trước cửa.

Tên đại hán vừa bị đòn gánh trúng vào bụng không nguy hiểm gì đến tính mạng, chỉ một lúc đã bình phục được chồm dậy nghiêng rương vừa khua đao chém vào vừa quát:

- Mẹ mày!

Lưỡi đao chém trúng cánh tay trái của Thạch Trang thành một vết thương rộng toang hoác dài tới nửa thước, máu phun ra như suối.

Cũng đồng thời lúc đó, Thạch Trang vung cước đá trúng ngay vào tiểu phúc của tên này làm hắn rú lên một tiếng rùng rợn, người co lên rồi từ từ rũ xuống, thanh đao còn nhuốm máu rời khỏi tay.

Đinh Bất Hối quát to:

- Giết!

Tên đại hán thứ hai xông tới vung đao chém xuống hạ bàn, Thạch Trang cúi người dùng sức kinh quét mạnh ra, không ngờ đó chính là chủ ý của tên hán tử.

Hắn cố sức dùng đao ghì chặt lấy chiếc đòn gánh.

Thạch Trang vẫn giữ chặt một đầu, đầu kia chống xuống đất lấy đà rồi lao toàn thân tới vung một cước đá vào sườn tên hán tử.

Tên này hoảng hốt lùi về, nhưng phía sau Đinh Bất Hối chém qua một đao trúng vào đùi Thạch Trang.

Vết thương này không sâu lắm, Thạch Trang đoạt chiếc đòn gánh về lùi lại hai bước dựa lưng vào tường, hữu thủ còn lạnh lặn dùng hết sức bình sinh khua tả đánh hữu.

Tình thế này kéo dài thì Thạch Trang không sao tránh được cái chết mười mười.

Thế nhưng Thạch Trang vẫn không chút nao núng dùng hết sức lực và lòng căm hận sử dụng chiếc đòn gánh khá lợi hại khiến cho nhất thời cả ba đối thủ không sao tiếp cận được.

Giữa lúc đó từ trong phòng vang lên tiếng kêu tuyệt vọng, hiển nhiên đó là tiếng kêu cứu của Thủy Tiên.

Thạch Trang lòng như lửa đốt, gọi to:

- Thủy Tiên! Thủy Tiên!

Mã Thông Thiên cười nói:

- Mau vào cứu Thủy Tiên của ngươi đi! Tên họ Thạch! Xông vào phòng đi chứ!

Trong phòng lại vang lên tiếng thét lạc tai, sau đó là tiếng cười rất khả ố của thanh y nhân trẻ tuổi.

Đinh Bất Hối cũng cười hắc hắc nói:

- Thạch Trang, ngươi là thủ chồng gì vậy chứ? Vợ ngươi bị người ta lôi lên giường, vậy mà ngươi vẫn giữ chặt bức tường không thêm đoái hoài...

Thạch Trang nghiêng rặng ken kết vung đòn gánh nhằm Đinh Bất Hối lao ra nhưng mới được ba bước đã bị ba tên vây chặt vào giữa.

Tuy biết rằng bị lừa, rời lưng khỏi bức tường tất bị vây bốn mặt, như vậy tất bị dồn vào tử địa nhưng vì cứu thê tử là việc cấp bách nên Thạch Trang không quản sự sống cái chết của bản thân nữa.

Mã Thông Thiên xuất thủ trước tiên, vung đao chém đứt phăng chiếc đòn gánh.

Cùng lúc tên hán tử cùng Đinh Bất Hối cùng xông vào, một đao bổ xuống vai đối thủ, còn đao thứ hai chém tạt vào hông.

Thạch Trang không kêu tiếng nào ngã gục xuống giữa sân, máu trào ra nhuộm đỏ cả đồng đá như những bông hoa đỏ thắm.

Bấy giờ trong phòng tên thanh y nhân buông tiếng cười man rợ sửa lại y phục, bận lại sống áo cho Thủy Tiên vẫn còn hôn mê bất động như một xác chết rồi cắp nạng bước ra cửa.

Tới sân hấn nhìn thi thể Thạch Trang trên đồng đá và không nói một lời bước theo con đường đá gập ghềnh đi nhanh xuống núi.

Đinh Bất Hối khoát tay ra hiệu cho tên hán tử:

- Phóng hỏa!

Mã Thông Thiên giục:

- Nhanh lên thiếu bảo chủ đi xa rồi!

Tên đại hán bước vào túp lều tranh, nhanh chóng tìm được ống hỏa cụ.

Vốn là tên thành thạo trong việc này, trong chốc lát ngọn lửa đã bốc cao rùng rục.

oOo

Hoàng Phủ Sơn không sao ngờ được rằng mình vào trấn giết hổ, hổ lại đến núi hại người.

Y bề Thạch Tú lên một đỉnh núi cao thì chợt thấy phía trước khói bốc lên cuồn cuộn liền sững người đi vì kinh ngạc, trong đầu chợt nghĩ ngay đến mấy tên thủ hạ của Quan Đại Khôi mấy hôm trước mà hôm nay vắng mặt.

Lập tức Hoàng Phủ Sơn đặt ngay Thạch Tú xuống đất nói:

- A Tú, cháu cứ theo đường mà về, để thúc thúc đi trước tìm cha cháu.

Rồi không đợi Thạch Tú trả lời liền vút mình như tia khói lao đi.

Đến ngọn dốc cuối cùng, Hoàng Phủ Sơn thấy có mấy bóng người lay động từ xa, người đi đầu hình như trong tay còn cắp một người.

Nơi đó chỉ cách ngôi nhà tranh chừng một dặm, Hoàng Phủ Sơn nhìn ngôi nhà đang bốc cháy rùng rục, lòng nghĩ đến Thạch Trang và Thủy Tiên, răng nghiến chặt vì căm giận.

Vội về mặt như hung thần ác quỷ, y lao tới chặn trước đoàn người.

Bấy giờ lửa đã trùm hết gian nhà, dù có cứu cũng không kịp nữa. Không thấy Thạch Trang đâu, chắc đã gặp lành ít dữ nhiều, việc duy nhất có thể làm lúc này là vì gia đình họ Thạch mà đòi lại được những gì.

Tên thanh y nhân trẻ tuổi đang đi chợt thấy có người chặn đường thì giật mình sửng sốt, nhưng khi nhận ra đối phương chỉ là một hán tử ốm yếu hom hem thì trấn tĩnh lại ngay, quắc mắt nhìn đầy đe dọa.

Lát sau Đinh Bất Hối và Mã Thông Thiên cũng tới nơi, sau cùng là một tên hắc y đại hán cấp theo một tên đại hán chỉ còn thoi thóp thở.

Đinh Bất Hối nhận ra ngay Hoàng Phủ Sơn đang chặn đường, kêu lên:

- Thiếu bảo chủ, đây chính là tên tiểu tử thọc gậy bánh xe đó!

Tên được gọi là Thiếu bảo chủ hằm hằm nhìn Hoàng Phủ Sơn hỏi:

- Người từ đâu tới?

Hoàng Phủ Sơn mặt tái ngắt, không đếm xỉa gì đến câu hỏi của đối phương, chỉ tay vào Thủy Tiên đang nằm bất động trong tay hắn đánh giọng:

- Thả người kia xuống!

Tên thiếu bảo chủ cười nhạt nói:

- Người mà xứng ư?

Hoàng Phủ Sơn nhắc lại, giọng như sư tử rống:

- Thả người kia xuống!

Tên thiếu bảo chủ chớp chớp mắt nói:

- Người từ Bạch Mã trấn đến phải không?

- Không sai!

Tên thiếu bảo chủ ngơ ngác hỏi:

- Vậy người không gặp Quan Đại Khôi và Vương Tổng quản sao?

- Hai tên đó không còn là người nữa!

- Người nói gì vậy?

- Nghĩa là hai tên đó đã thành quỷ cả rồi!

Tên thiếu bảo chủ đặt Thủy Tiên xuống bên đường, nghiến răng hỏi:

- Người đã giết hai người đó?
- Chúng tự mình tìm chết, cũng như các người vậy!
- Đây là việc của Thạch Trang, can gì đến người mà xía vào?
- Có can gì đến ta hay không là chuyện thứ yếu, điều chính yếu là các người đã gây ra trường huyết tanh thì phải trả giá cho hành động đó!

Tên thiếu bảo chủ giọng cười hỏi:

- Nghe kể chuyện người luyện được thành xương đồng da sắt không sợ chỉ chưởng, đúng không?

Hoàng Phủ Sơn quay sang Đinh Bất Hối và Mã Thông Thiên nói:

- Ta vốn không thích đánh người và không muốn bị người đánh, đã tránh va chạm với các người. Nhưng sự thật, bây giờ ta không coi các người là người nữa!

Đinh Bất Hối kêu lên:

- Ngọc thiếu gia, hấn chửi chúng ta đấy!

Mã Thông Thiên hòa theo:

- Ngay cả đến Ngọc thiếu gia hấn cũng chửi!

Ngọc thiếu gian phát nộ hỏi:

- Người muốn gì
- Ta cảm thấy sự việc không đơn giản, muốn người kể lại tường tận!

Rồi chỉ vào Thủy Tiên đang nằm hôn mê nói:

- Nó trước đây sống ở gần Khoái Lạc Bảo của chúng ta, đã thuộc về ta vì phụ thân nó đã nhận đồ sinh lễ của ta, không ngờ chỉ ba ngày sau nó biến mất, mãi đến một tháng trước đây người ta mới phát hiện nó ở trong núi này. Như vậy là đã bảy tám năm rồi!

Hoàng Phủ Sơn nghe vậy không khỏi sửng sốt.

Lúc đó Thủy Tiên đã khê cựa quậy.

Hoàng Phủ Sơn hỏi:

- Giữa các người có hôn ước không?

Ngọc thiếu gia cúi đầu:

- Có thể nói là có.

- Vậy cô ta là vị hôn thê của người?

- Không sai!

Đột nhiên Thủy Tiên nhồm dậy kêu lên:

- Người nói láo! Ai là hôn thê của người?

Nói xong lấy bẫy chống tay đứng lên.

Vừa lúc đó Thạch Tú chạy bổ tới vừa kêu lên:

- Mẹ!

Rồi nhào thẳng vào lòng Thủy Tiên.

Thủy Tiên ôm chặt nhi tử vào lòng nước mắt chọt trào ra như mưa, nghẹn ngào nói:

- Ôi... hài nhi đáng thương của mẹ!

Thạch Tú cũng òa khóc lên.

Ngọc thiếu gia lạnh lùng hỏi:

- Một trăm lượng bạc làm vật sính lễ, cô nói giả nữa sao?

Thủy Tiên gài lại đủ cúc áo, nghe hỏi gào lên:

- Ai cần một trăm lượng bạc của nhà người? Người vớt lại nó rồi bỏ đi, quân ác bá!

Tên thiếu bảo chủ cười nhạt nói:

- Ta chỉ xuất tiền mua người, sao gọi là ác bá?

- Nhưng có ai nguyện làm vợ người đâu? Ai chẳng biết người là con quỷ dâm ác, lúc đó đã có bốn năm thê thiếp?

Bộ mặt khắc khổ của Hoàng Phủ Sơn giật giật, nhưng vẫn chưa nói gì.

Đột nhiên Thạch Tú hỏi to:

- Mẹ, cha đâu?

Thủy Tiên quay lại nhìn ngôi nhà rùng rục lửa, nước mắt chảy như suối, nghẹn ngào nói:

- A Trang! A Trang...

Mã Thông Thiên bỗng cười hắc hắc nói:

- Hắn chết rồi! Người cứ yên tâm theo Ngọc thiếu gia đi!

Đinh Bất Hối tiếp lời:

- Theo Ngọc thiết gia chúng ta người sẽ được ăn ngon mặc đẹp, so với ở chốn hoang sơn thì một trời một vực, hưởng hồ...

Hắn cười hắc mấy tiếng, nhìn Hoàng Phủ Sơn nói:

- Chỉ cần cô ta quên quá khứ, nghĩ tới tương lai gạt đầu một cái...

Bỗng nhiên Thủy Tiên bế thốc Thạch Tú lên nhắm ngôi nhà tranh rục rủa lao đi.

Tên thiếu bảo chủ lao tới vươn tay định chộp lấy Thủy Tiên, nhưng mới đưa ra nửa chừng thì đã thấy Hoàng Phủ Sơn chắn ngang trước mắt.

Hắn giật tím mặt thét lên:

- Tránh ra!

Hoàng Phủ Sơn lạnh giọng nói:

- Ta thấy rằng dùng chữ ác bá để chỉ người chưa đủ. Người không những ác bá mà còn là thứ bại hoại trên giang hồ, không có thuốc nào chữa được, chỉ còn một biện pháp giải quyết là không coi làm người! Đáng ra người phải thành quỷ từ lâu!

- Bằng vào sức người ư?

- Bao giờ lời ta nói là do ta thực hiện!

- Nhưng lần này thì người đừng hòng! Cho dù người đã giết hai người Nhị Diêm Vương và Đại Dao Phiến Tử nhưng không đủ sức giết ta đâu!

- Xem chừng người rất tự tin!

- Đương nhiên!

- Hừ! Cho dù người cố giữ vẻ can đảm thì vẫn không che giấu được nội tâm đang hoảng sợ, đó là biểu hiện của giống bại loại thường có...

Tên thiếu bảo chủ nghiêng răng nói:

- Cho người biết điều này cũng không hại gì. Cho dù ta bại, cho dù người giết được ta thì người cũng không còn sinh lộ!

Hoàng Phủ Sơn cười nhạt hỏi:

- Theo khẩu khí thì người rất có lai đầu?

Tên thiếu bảo chủ ngạo nghễ đáp:

- Thiếu bảo chủ Khoái Lạc Bảo ở Thê Phụng Sơn, Ngọc công tử Qua Ngọc Hà chính là ta đây!

Hoàng Phủ Sơn lạnh lùng nói:

- Chiều bài đó ngươi chỉ diều võ dương oai trong khu vực Khoái Lạc Bảo thối nát của ngươi thôi, nay gặp ta thì ngươi phải biến thành quỷ!

Qua Ngọc Hà quát to:

- Ngươi điên rồi! Điên thật rồi! Chính ngươi mới tự tìm tử lộ. Được! Bỏ công tử sẽ thành toàn cho ngươi!

- Hà! Ngươi đã mục ruỗng đến không thể nào cứu được nữa!

Đình Bất Hối nói:

- Thiếu bảo chủ, chẳng nên tranh biện với tên tiểu tử đó cho phí lời, cứ thật đi là xong chuyện!

Qua Ngọc Hà lùi lại vung tay ra lệnh:

- Giết hẳn cho ta!

Hiển nhiên hẳn cần Đình Bất Hối và Mã Thông Thiên xuất thủ thế mạng cho mình...

Đình Bất Hối quát to:

- Mã huynh, phải tỏ rõ uy nghiêm của thiếu bảo chủ!

Quả nhiên trong âm thanh nghe ra tiếng run rẩy!

Lập tức hai thanh đao sáng loáng từ hai phía công vào thế uy mãnh như bão táp.

Hoàng Phủ Sơn đưa nhanh tay phải quét một đường làm đổi hướng đao của Đình Bất Hối, đồng thời với thân pháp cực kỳ ảo diệu đã lướt tới sau Mã Thông Thiên.

Chỉ thấy trong chiều liễu mạng, hai tên Mã Thông Thiên và Đình Bất Hối lao sầm vào nhau với hai mũi đao sáng loáng!

Phập!

Phập!

Hai thanh âm đục vang lên, cả hai tên thủ hạ thân tín của Quan Đại Khôi đâm suốt mũi đao vào nhau, cùng rú lên hoảng loạn rồi đổ nằm xuống giữa một lúc rồi nằm yên, mắt trợn ngược lên như vẫn chưa cam tâm chết một cách vô lý vô sự như thế!

Qua Ngọc Hà cảm thấy một luồng ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Lúc này tuy trường kiếm đã tuốt vỏ cầm tay nhưng mồ hôi lại toát ra ướt đầm.

Thực tế hắn đang run sợ!

Đột nhiên ý niệm mình bị giết hiện lên trong đầu.

Đó là cảm giác mới mẻ và hết sức đáng sợ, vì xưa nay hắn chỉ có ý niệm giết người chứ chưa bao giờ nghĩ rằng mình bị người giết.

Hắn giật thót mình khi nghe giọng nói lạnh lùng như ác quỷ của Hoàng Phủ Sơn:

- Phát kiếm đi!

Qua Ngọc Hà cố trấn tĩnh, nghiêng rặng vung kiếm.

Thân thể hắn bắt đầu vờn quanh đối phương, vừa liên tục chuyển động, vừa phát kiếm càng lúc càng nhanh, cự ly giữa song phương càng gần lại, lúc sau hai đối thủ như không nhìn rõ nhau nữa, thân ảnh chỉ nhạt nhòa giống như hai con vượn quay quanh nhau.

Đó chính là độc môn tuyệt học của Bảo chủ Khoái Lạc Bảo Huyết Quá Lưu Qua Trường Giang, kiếm quyết chủ yếu là xoay chuyển thần tốc để làm hoa mắt địch nhân.

Một người bị chồn vờn xung quanh với thanh kiếm uy hiếp cả bốn phía với tốc độ chóng mặt, chỉ sợ không còn đường sống!

Hoàng Phủ Sơn cong hai đầu gối, phần trên cơ thể hầu như tách biệt hẳn vừa xoay người vừa linh diệu né kiếm, vừa đếm đủ bốn mươi tám kiếm của đối phương dùng hết song mới từ từ dừng lại.

- Không sai! Kiếm pháp cũng có uy danh như thế, chẳng trách nào có người xung hùng xung bá một phương!

Qua Ngọc Hà giận đến phát điên, gầm lên một tiếng, phát một chiêu trí mạng bổ thẳng vào đối phương.

Hoàng Phủ Sơn từ màn kiếm quang của đối phương chọt hét lên một tiếng rồi nhún mình vút lên không cao hơn trượng, khi rơi xuống đất đã cách xa hiện trường tới ba bốn trượng, rồi không thèm ngoảnh đầu nhìn lại lao nhanh về phía ngôi nhà đang bốc cháy, vừa đi vừa lau song chỉ nhuộm máu đỏ lôm vào một tấm khăn vải.

Hiển nhiên đó là máu của Qua Ngọc Hà!

Trong lúc đó, Qua Ngọc Hà chừng như đang bàng hoàng vì vừa dùng tuyệt chiêu định liễu mạng với đối phương mà chỉ riêng mình nhận được một chiêu chí mạng, còn địch nhân đã nhẹ nhàng thoát ra ngoài.

Hắn ngã sấp xuống nhưng vẫn cố gắng lèn hẳn học nhìn về phía Hoàng Phủ Sơn vừa đi khỏi. Định nói câu gì nhưng không nói được.

Một người yết hầu đã bị giập nát, cả máu lẫn bọt xùi ra ngoài thì còn nói sao được?

Qua Ngọc Hà chết mà không nhắm mắt được, bởi vì đến chết mà hắn còn không biết chết bởi tay người nào.

Thực ra hắn không có thói quen hỏi lai lịch đối phương, bởi vì hàng trăm người từng bị hắn giết chết thì có bao giờ hắn hỏi lai lịch của họ đâu?

Qua Ngọc Hà chột gục mặt xuống mà vĩnh viễn không còn ngọc lên nữa.

oOo

Thạch Trang vẫn còn thở, chẳng qua bị chảy quá nhiều máu.

Vốn có cơ thể cường tráng, tuy bị tới năm sáu vết thương, nhưng chỉ có hai đao vào yếu huyệt bị xương chặn lại bởi thế chưa đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng.

Sau khi băng bó cầm máu, Hoàng Phủ Sơn cũng Thạch Trang, còn Thủy Tiên dắt Thạch Tú bám theo sau.

Hoàng Phủ Sơn nói:

- Chúng ta có một túi thức ăn đủ sức đi đến chỗ bằng hữu của tôi. Đại tẩu cứ yên tâm, chỉ cần gặp vị đó là Thạch Trang vô sự.

Thủy Tiên gật đầu, xốc lại túi vải trên lưng, đó là chiếc túi được Hoàng Phủ Sơn mang từ Vương Ký tửu điếm về, trong đó có mấy chiếc bánh to và nhiều thứ đồ ăn khác.

Tuy cũng Thạch Trang trên lưng nhưng Hoàng Phủ Sơn không có vẻ gì mệt nhọc, chỉ có trong lòng khẩn trương vì biết hai mẹ con đang đi phía sau mình rất lo lắng nhưng không thể an ủi được gì.

Đi được chừng bảy mươi dặm, thấy cả Thủy Tiên lẫn Thạch Tú đã mệt, Hoàng Phủ Sơn bảo họ dừng lại nghỉ ngơi đôi chút, ăn quả quýt xong nói với Thủy Tiên:

- Đại tẩu, bây giờ còn đi thêm năm mươi dặm nữa, đường không khó lắm, chỉ theo hướng đông mà đi chỉ có một chỗ rẽ thôi. Cứ việc đi thẳng chứ đừng rẽ. Hai mẹ con cứ thông thả mà đi, tôi đi trước một chút, đến chỗ vị bằng hữu rồi sẽ gặp nhau.

Thủy Tiên hỏi:

- Vị bằng hữu của Hoàng Phủ tiên sinh ở địa phương nào?
- Nơi đó gọi là Kim Thụ Pha.

Thủy Tiên gật đầu:

- Kim Thụ Pha là Trấn thành, tôi có nghe A Trang nói qua.
- Đúng thế, tôi sẽ đón hai mẹ con ở cửa thành phía tây.
- Tốt rồi, Hoàng Phủ tiên sinh cứ đi trước, mẹ con chúng tôi sẽ từ từ đến sau.

Hoàng Phủ Sơn từ biệt hai người rồi xốc Thạch Trang vẫn còn bất tỉnh trên vai thi triển khinh công lao đi rất nhanh, chỉ chốc lát đã không thấy đâu nữa.

Thủy Tiên và Thạch Tú kinh ngạc nhìn theo.

Làm sao có người đi nhanh như thế được? Huống chi trên lưng còn cõng một người...

Lát sau hai người cũng đứng dậy theo hướng trước mặt thẳng về hướng đông.

oOo

Hoàng hôn.

Trên đường hành nhân thưa thớt dần.

Hoàng Phủ Sơn cõng trên lưng Thạch Trang cả người đầm máu đến thẳng cửa thành Kim Thụ Pha.

Y không chú ý đến những đôi mắt tò mò nhìn mình, chỉ tỉnh thoảng quay đầu nhìn Thạch Trang vẫn còn thoi thóp thở, khâm phục khả năng chịu đựng của con người cường tráng này.

Nếu chính phải mất nhiều máu như vậy tất không thể chống chọi được với cái chết lâu như thế.

Trong thành nhà nhà đều lên đèn. Dọc con đường đất cuối phố có một trung niên nhân ngồi trên chiếc ghế dưới mái hiên.

Trung niên nhân mặc lam bào, đội khăn xanh trông dáng vẻ như kẻ hủ nho, tay trái mân mê hai chiếc vòng sắt, tay phải xoắn bộ râu dề của mình, cười khúc khích nhìn sang bên kia đường.

Đối diện với mái hiên của vị hủ nho qua con đường đất nhỏ là một hiệu bán quan tài, vừa khéo có một nữ nhân chừng khoảng ba mươi tuổi đang ngồi trước cửa.

Nữ nhân có vóc người cân đối, khuôn mặt dễ coi, nếu nhìn kỹ có thể nói là đẹp nữa, và làn da trắng khác thường.

Nữ nhân tuy cũng nhìn vị hủ nho bên kia đường nhưng không cười trái lại trong ánh mắt có gì hung ác.

Nếu nữ nhân đẹp nhưng tàn ác thì thật đáng sợ!

Nhưng không chỉ vẻ mặt tàn ác! Hãy nghe thị chích chiết vị hủ nho bên kia đường:

- Y Tử Nhân, con mẹ ngươi chứ! Sao ngày nào cũng ngồi trước cửa ám lão nương thế? Ngươi muốn lão nương khuynh gia bại sản ư? Đùng hòng! Hừ!

Y Tử Nhân không mang ý nghĩa là chữa bệnh chết người. Nếu cho rằng vị Biện Bất Nghi là tên thầy lang kiểu Mông Cổ như thế thì thật là một sai lầm lớn.

Trong phủ Lương Châu quanh khu vực năm trăm dặm mọi người đều biết tiếng vị thần y "Y Tử Nhân" Biện Bất Nghi ở Trường An Đường trong trấn Kim Thụ Pha này.

Biện Bất Nghi y thuật rất giỏi, đã cứu sống không biết bao nhiêu người đã đoạn khí.

Một người có thể cứu được nạn nhân đã đoạn khí, y thuật có thể sánh với Hoa Đà rồi!

Thế nhưng Biện Bất Nghi không muốn ai gọi mình là Hoa Đà tái thế, bởi vì lão cho rằng Hoa Đà tuy giỏi nhưng chung quy cũng chỉ là một kẻ đần.

Nếu Hoa Đà không đần thì sao không chặt đứt cổ Tào Tháo đi cho khỏi tai họa?

Có người hỏi Biện Bất Nghi rằng giả sử nếu ông ta được vờ tới chữa cho Tào Tháo khỏi bệnh đau đầu thì sẽ hạ thủ thế nào?

Biện Bất Nghi cười đáp:

- Đơn giản thôi! Trước hết dùng mê dược làm hấn mê đi, rồi sau chặt phứt cổ đi, cần gì phải nhiều lời?

Người ta lại phản vấn:

- Vạn nhất thủ thuật bị thất bại thì sao?

Biện Bất Nghi lại cười đáp:

- Đã y thuật không giỏi rồi thì cũng chết, nhưng có chết thì cũng phải giết cho được Tào Tháo chứ như Hoa Đà chết như thế chẳng phí đời đi ư?

Kể cũng lạ, là thầy thuốc mà chỉ muốn giết người!

Tuy vậy Biện Bất Nghi chưa từng chữa bệnh cho ai mà chết.

Khéo tình cờ, đối diện với Trường An Đường là một hiệu bán quan tài Vạn Thọ Quan Tài Điểm của bà quả phụ họ Vương.

Lúc đầu ông chồng của Vương quả phụ hẳn học với vị Biện Bất Nghi có dáng dấp kẻ hủ nho này lắm!

Phàm là bệnh gì hẳn cũng chữa được, đã đoạn khí còn cứu sống, vậy thì nghề bán quan tài đi đút còn gì?

Cho nên làm ăn thế ai mà không tức?

Tên họ Vương đó chết đi, nhưng hiệu quan tài vẫn đó không đóng cửa đại cát mà lại do bà Vương quả phụ làm chủ.

Bà này cũng chẳng thân thiện gì hơn ông chồng quá cố, thậm chí còn quá quái hơn. Mỗi khi thấy Biện Bất Nghi xem mạch bốc thuốc, thậm chí ngồi nhìn, cứ ngửa miệng là ngoác mồm ra chửi!

Biện Bất Nghi không chửi.

Lão chỉ cười!

Nhiều người mang vàng bạc đến tạ ơn nhưng Biện Bất Nghi kiên quyết không nhận, cũng như phủ nhận tất cả những kỹ hiệu nào gán cho mình.

Chỉ những người nào đã nằm trong quan tài mà được lão cứu sống, hiển nhiên người bệnh chẳng đòi lại quan tài làm gì, bấy giờ Biện Bất Nghi mới nhận chiếc quan tài đó thôi!

Biện Bất Nghi lấy một mảng ván quan dựng làm biển hiệu, số còn lại bị tên kế toán chẻ nhỏ làm củi đun.

Từ đó trở đi, không hiểu do đâu mà Biện Bất Nghi được mệnh danh là Y Tử nhân và hình như ông ta thích thú với danh hiệu đó.

Bệnh nhân chết mà hồi sinh, trong khi đó đối diện với hiệu y là hiệu bán quan tài!
Thế gian quả lắm điều nghịch lý!

Biện Bất Nghi còn một đức tính, hay là căn bệnh khác. Đó là bệnh càng nặng, ông càng thu ít tiền.

Có khi chữa cho người đã đoạn khí sống lại, ông không nhận một đồng nào.

Người mang trọng bệnh đa số đáng thương, lương tâm nào còn thu tiền của họ?

Đương nhiên cũng có ngoại lệ. Nếu bệnh gia có tiền tài, có thể lực thì tuyệt đối Biện Bất Nghi không chút nhường nhịn, gọi là chém đẹp!

Chỉ cần một lần thu tiền như vậy đủ dùng mười năm chưa hết.

Đức tính đó làm sinh sự ganh tức của nhiều người, đương nhiên chỉ là người có tiền tài và quyền thế.

Nhưng với họ Biện Bất Nghi bất chấp, không chút lưu tâm.

Người đời vốn nốc vào dạ dày đủ thứ tạp chủng, ai không một lần sinh bệnh?

Sinh lão bệnh tử là quy luật cấm có ai mà thoát được!

Có tiền nhiều thì sao? Có thể lực thì sao chứ? Có thể giữ mãi được mạng sống không? Có thể trường sinh bất lão được không?

Nếu có tài có thế mà không phải là người thì lại là chuyện khác!

Tác phong ấy của Biện Bất Nghi khác với nhiều thầy thuốc khác. Những người này bệnh nhẹ thì hô thành bệnh nặng, cốt sao cho hầu bao được chặt, bòn rút được nhiều.

Biện Bất Nghi không sao chịu nổi với hạng thầy thuốc như thế. Ông thường chửi họ là đồ chó bất lương.

Có lẽ câu đó cũng ngầm chửi luôn cả mục Vương quả phụ bán quan tài ở bên kia đường!

oOo

Vừa lên đèn, Biện Bất Nghi đứng dậy định vào nhà thì thấy trên phố một người công một hình nhân bất động.

Với bản năng nghề nghiệp, Biện Bất Nghi hiểu rằng họ cần mình.

Chính là Hoàng Phủ Sơn!

Người trên lưng máu me bết bết chính là Thạch Trang.

Vương quả phụ thấy ngay hai người đang tới.

Cũng theo bản năng nghề nghiệp, bà bước ngay ra đường.

Không chờ Hoàng Phủ Sơn vác nạn nhân vào nhà, Vương quả phụ sờ tay vào mũi Thạch Trang một lát rồi quan sát các vết thương khắp người, sau đó giãn rộng đôi môi cười nói với Hoàng Phủ Sơn:

- Tiên sinh, bên kia đường là hiệu bán quan tài của tôi, làm bằng gỗ tốt dày tới ba tấc giá hai mươi lạng một chiếc. Thứ tốt hơn bằng vàng tâm cũng có, có khắc chữ phúc thọ, loại này ba mươi lạng. Đương nhiên còn có loại mỏng rẻ hơn, giá năm ba lạng cũng có. Nhưng tôi xem người này là huynh đệ hữu hảo của tiên sinh, ai lại dùng thứ rẻ tiền đó?

Biện Bất Nghi xua tay nhăn mặt nói:

- Mụ đi đi, đừng bày chuyện làm ăn sang cả bên này nữa!

Hoàng Phủ Sơn hừ lên một tiếng rồi cũng Thạch Trang thẳng vào Trường An Đường.

Biện Bất Nghi theo vào cách một tiếng chốt cửa lại.

Ngoài đường tối hắc, Vương quả phụ trở về cửa hiệu của mình nhưng không đóng cửa.

Nhất định đêm này có thu nhập, ít nhất là bán được cỗ quan tài loại tốt cho Hoàng Phủ Sơn!

- o O o -